Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀγάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932). Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1943, δραχμαὶ 2.000. Συνδρομαὶ ἐτήσιαι καὶ ἐξάμηνοι ἀπαράδεκτοι.— Τὸ φύλλον δρ. 150.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιταγαί, τραὲ κτλ.) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθήνας»

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

(ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 5ος | *Ἀθῆναι, 6 Φεβρουαρίου 1943* | *Ἔτος 65ον—Ἀριθ. 6*

ΑΓΙΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ ΑΙΜΑ

Μυθιστόρημα LOUIS BERTRAND τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας

Μετάφραση ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Μήπως εἶναι ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Κατκίλιου; ρώτησε ὅλος χαρὰ ὁ Ἐπίσκοπος.

— Ὄχι, ἀπάντησε ὁ Δελφῖνος. εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ὁ Ναρτζάλ, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀγωγιάτες μας, συνάντησε σ' ἕνα σανοπωλεῖο. Θὰ σοῦ τὰ ἐξηγήσουν ὅμως καὶ οἱ ἴδιοι...

Καὶ σ' ἕνα νόημα τοῦ Ἐπισκόπου, πέρασε τοὺς δύο μέσα. Ὁ Ναρτζάλ, ἀδύνατος καὶ κοκκαλιάρης εἶχε μιὰ μορφὴ ἀσκητικὴ κι' ἕνα κορμὶ τόσο ἀποσκελετωμένο, ποὺ οἱ σύντροφοί του τὸν φώναζαν κοροϊδευτικὰ «γυμνοσοφιστή». Πάντοτε λιγόλογος, μὲ ὕφος ταπεινὸ καὶ σεμνό, ἦταν ὡστόσο ἀπὸ τοὺς καλοὺς ὁμιλητὲς στὶς θρησκευτικὲς συγκεντρώσεις, καὶ γι' αὐτὸ ἐξηγήθηκε στὸν Ἐπίσκοπο χωρὶς καμμιὰ δυσκολία. Εἶπε ὅτι αὐτὸς ποὺ τὸν συνόδευε λεγόταν Πάστωρ· πῶς ἦταν Ἰσπανὸς ἀπὸ τὴν Καρθαγένη κι' εἶχε δουλέψει ἄλλοτε μαζί του στὴν Ἱππώνη καὶ ἄλλοῦ. Τώρα ἤθελε νὰ ἰδῇ τὸν Κυπριανό, γιατὶ εἶχε γι' αὐτὸν μιὰ πολὺ σπουδαία παραγγελία. Ὅσο γιὰ τὴν εἰλικρινειά του καὶ τὴν τιμιότητά του, ἔμπαινε αὐτὸς ὁ ἴδιος ὁ Ναρτζὰλ ἐγγυητής, γιατὶ ὁ Πάστωρ ἦτανε ἀπονήρευτος, εἶχε ἀγαθὴ ψυχὴ μβλο...

Κι' ἀφίνοντας τὴ φράση του ἀσυμπλήρωτη, ἔδωσε στὸν Ἐπίσκοπο νὰ καταλάβῃ ὅτι ὁ ἄλλος δὲν ἦταν χριστιανός.

Ὁ Κυπριανὸς ζήτησε ἀπὸ τὸν Ναρτζὰλ νὰ τοὺς ἀφήσῃ μόνους. Ὁ Ἰσπανὸς ἄρχισε τότε νὰ μιλάῃ κομπιαστά, ψάχνοντας νὰ βρῇ τὰ λόγια του καὶ μὲ ὕφος πολὺ στενοχωρημένο. Μὲ τὸ ἀνέκφραστό του πρόσωπο, μὲ τὸ δέρμα του, τὸ μαυρισμένο ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ψημένο ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴ βροχή, καὶ μὲ τὸ ἄχαρο κορμί του, ἔμοιαζε σὰν ἕνα χοντρὸ παλούκι, στημένο ὀρθό.

«Οἱ δυὸ παλιοὶ φίλοι εἶχαν ἀπάνω ἀπὸ δέκα χρόνια τὰ ἰδωθοῦνε».

— Ἀφεντικό, ἔκανε, νὰ τί θέλω νὰ σοῦ πῶ: Εἶμαι καρροτσέρης. Πηγαινοέρχουμαι κάθε τόσο ἀπὸ τὸ Θουδουρσικὸν στὰ λατομεῖα τοῦ Σιγοῦ, ὅπου κουβαλάω ἄλεύρι, κρασί, λάδι, καὶ πέταλα γιὰ τὰ μουλάρια καὶ γιὰ τ' ἄλογα. Τὸν περασμένο λοιπὸν χειμώνα, λίγον καιρὸ ὕστερα ἀπὸ τὰ Σατουρνάλια, ἔτυχε νὰ βρίσκουμαι στὸ Σιγό, στὸ κουρεῖο ἐκεῖνο ποὺ εἶναι κοντὰ στὸ ναό. Τὸ παιδὶ λοιπὸν ποὺ μὲ ξύριζε μοῦ λέει: «Μπᾶς καὶ ξέρεις κανέναν ἄνθρωπο σίγουρο ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ πάῃ ἕνα γράμμα στὴν Καρχηδόνα;» Τὸ χειμῶνα δὲν τυχαίνουν συχνὰ τέτοιες εὐκαιρίες. Ὡστόσο ἐγὼ τοῦ εἶπα ναί. Τὸ ἴδιο βράδυ λοιπὸν μοῦ ἔφερε στὸ χάνι ἕνα ἐργοδηγὸ ἀπ' τὸ μεγάλο νταμάρι, κάποιον Μαππαλικό, ποὺ μοῦδωσε γιὰ σένα γράμμα ποὺ τὸ ἔχω ἐπάνω μου. Ἀλλὰ ὁ χειμώνας ἦταν τόσο ἄγριος, ποὺ πέρασαν τρεῖς μῆνες καὶ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ οὔτε ἕναν ταξιδιώτη ποὺ νὰ πηγαίνῃ στὴν Καρχηδόνα. Καὶ νά, ἐκεῖ ποὺ δὲν τὸ περίμενα, συναντήθηκα μὲ τὸν Ναρτζὰλ τὸν παλιό μου σύντροφο, κι' αὐτὸς μοῦ εἶπε ὅτι δουλεύει σὲ σένα κι' ὅτι βρίσκεσαι περαστικὸς ἀπ' ἐδῶ.

Ἔβαλε τὸ χέρι του στὸν κόρφο του γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ γράμμα, ἀλλὰ σὰ νὰ τοῦ ἤρθε κάποια ξαφνικὴ ἀμφιβολία, ξαναρώτησε:

— Εἶσαι στ' ἀλήθεια ὁ Θάσιος ὁ Καρχηδόνιος;

— Ἐγὼ εἶμαι στ' ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Κυπριανός, γιατὶ τὸ κοσμικό μου ὄνομα εἶναι Θάσιος.

Ὁ καρροτσέρης ἔβγαλε τότε ἀπὸ

ἕνα πάτσινο σακκίδιο ἕνα μάτσο ἀπὸ πιγκίδες χοντροκομμένες, σὰν κι' αὐτὲς ποὺ μεταχειρίζουνταν οἱ ἐπιστάτες γιὰ νὰ σημειώνουν τοὺς λογαριασμούς τους, καὶ τὸ δωσε στὸν Κυπριανό.

— Σ'εὐχαριστῶ ποὺ ἐκτέλεσες τόσο πιστὰ τὴν ἐντολή σου, εἶπε αὐτός.

Καὶ χτυπώντας τὰ χέρια του γιὰ νὰ καλέσῃ τὸν Κειλερίνο, τὸ γραμματέα του, πρόσθεσε:

— Δῶσε ἕνα χρυσὸ νόμισμα σ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο καὶ ὁδήγησέ τον στὸν Ναρτζάλ.

Οἱ πινακίδες ἦταν σφραγισμένες μὲ μιὰ μολυβένια βούλλα. Ὁ Ἐπίσκοπος ἔσπασε τὴ σφραγίδα καὶ διάβασε τὰ παρακάτω λόγια, χαραγμένα μὲ κόπο ἐπάνω στὸ κερί, ὡσὰν νὰ εἶχαν γραφεῖ μὲ τὴ μύτη ἑνὸς χοντροῦ καρφιοῦ:

«Πρὸς τὸν μακαριώτατο πάπα Κυπριανό, Πριβατιανὸς ὁ ἐξορκιστής, Βαρικὸς ὁ χαράκτης καὶ Γούδουνος ὁ σανδαλοποιός, ἀπὸ τὰ λατομεῖα τοῦ Σιγοῦ, χαίρειν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ

«Σὲ χαιρετοῦμε, πολυσυγαπητέ μας πατέρα, καὶ φωνάζουμε πρὸς ἐσένα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀβύσσου αὐτῆς, ὅπου βρισκόμαστε θαμμένοι τώρα καὶ τόσα χρόνια. Ὥστε κι' οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ Θεὸς ὁ ἴδιος φαίνεται πὼς μᾶς ἔχουνε ξεχάσει. Ζοῦμε μέσα στὰ αἰώνια σκοτάδια, ἔτσι ποὺ γιὰ μᾶς δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡμέρα οὔτε νύχτα, κι' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι πιὰ δὲν ξέρουμε πόσα χρόνια βαστᾶνε τὰ βασανιστήριά μας. Εἴχαμε τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ κερδίζαμε τὸν στέφανο τοῦ μαρτυρίου, μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μας ποὺ πέθαναν εὐθὺς ἀμόλις μπῆκαν σ' αὐτὴ τὴ γέεννα, μὰ γιὰ τὴ δυστυχία μας δὲν ἦταν θέλημα Κυρίου.

«Πατέρα μας ἀγαπητέ, ἐξαντλήθηκε πιὰ ἡ δύναμη καὶ ἡ ὑπομονή μας. Δὲν θέλουμε πιὰ νὰ μείνουμε σ' αὐτὸ τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου ποὺ εἶναι καὶ τόπος τῆς ἀπωλείας. Ὅλοι μας θέλουμε νὰ πεθάνουμε, ἀλλὰ δὲν θέλουμε νὰ χάσουμε τὴν ψυχή μας. Ἐδῶ προετοιμάζουνται φοβερὰ πράγματα. Οἱ δυστυχισμένοι κατάδικοι, ποὺ ζοῦν τὴν ἴδια ἄθλια ζωὴ μὲ μᾶς, μουρμουρίζουν μεταξύ τους καὶ συνωμοτοῦν. Ἐμεῖς ὅμως εἴμαστε στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δὲν εἴμαστε στασιαστές. Σὲ παρακαλοῦμε, πατέρα μας καὶ ἀδελφέ μας ἐν Χριστῷ, στεῖλε μας ἕναν ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς σου μὲ χρυσὸ γιὰ νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ. Δὲν φοβόμαστε οὔτε τὸ μαστίγιο, οὔτε τὸ ἰκρίωμα οὔτε τὸ σταυρό, ἀλλὰ δὲν θέλουμε νὰ χαθοῦμε γιὰ πάντα.

«Εὐχόμαστε, ἀγαπητέ μας πατέρα, νὰ εἶσαι πάντοτε καλὰ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ».

Στὸ κάτω μέρος τῆς τελευταίας πινακίδας κάποιος εἶχε χαράξει μὲ χοντρὰ ἀτεχνα γράμματα: «Καὶ χαιρέτισέ μου τὸν ἀδελφό μου Εὐτυχιανό, ἂν ζῇ ἀκόμη».

Δάκρυα ἔτρεχαν ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Ἐπισκόπου, καθὼς ἐδιάβαζε τὶς γραμμὲς αὐτές. Συλλογιζόταν πόσους κόπους, πόσες ἀγρύπνιες, πόσα τεχνάσματα, πόση ὑπομονὴ κι' ἐπιμονὴ θὰ στοίχισαν αὐτὲς οἱ λίγες γραμμὲς ὥσπου νὰ χαραχθοῦν. Ἀλήθεια, τί ἀκλόνητη πίστη, πόση ἐλπίδα θὰ ἔπρεπε νὰ ἔχουν αὐτοὶ οἱ δυστυχισμένοι! Τί δὲν χρειάστηκε γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ συνταχθῇ τὸ γράμμα αὐτὸ καὶ νὰ φθάσῃ ὣς τὰ χέρια του! Ἦταν συγκινημένος ὣς τὰ κατάβαθα τῆς ψυχῆς του. Τὸν Πριβατιανὸ αὐτὸν ποὺ τὸν ἐνόμιζε πεθαμένον, τώρα τὸν θυμόταν. Ἦταν ἐξαρχιστὴς στὴν ἐκκλησία τῆς Καρχηδόνος κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ θερμοὺς ὑποστηρικτές του, ὅταν τὸν ἔκαναν ἐπίσκοπο. Τοὺς ἄλλους δύο ὅμως οὔτε τοὺς ἤξερε καθόλου. Θὰ τοὺς εἶχαν ρίξει, φαίνεται, στὰ λατομεῖα μαζὶ μὲ τὸν Πριβατιανὸ στοὺς διωγμοὺς τοῦ Δεκίου, τώρα καὶ ὀκτὼ χρόνια. Ὀκτὼ χρόνια! Τί μακρὸ βασανιστήριο! Ἦταν ἀληθινὰ θαῦμα πὼς δὲν εἶχαν πεθάνει ὣς τώρα οἱ ἄμοιροι!

Μὲ τὶ τρόπο ὅμως νὰ τοὺς βγάλῃ ἀπὸ ἐκεῖ μέσα; Οἱ κατάδικοι δὲν ἐξαγοράζουνται. Νὰ τοὺς βοηθήσῃ νὰ δραπετεύσουν; Στὴ στιγμὴ ἡ σκέψη του ἐπέταξε στὸν φίλο του Καικίλιο. Θυμήθηκε πὼς ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐνοικιαστὲς τῶν λατομείων τοῦ Σιγοῦ. Μόλις τὸν ἔβλεπε, θὰ τοῦ μιλοῦσε. Γιατὶ ὅμως ἀργοῦσε τόσο νὰ λάβῃ τὸ γράμμα του; Σ' αὐτὸ θὰ ἔφταιγε δίχως ἄλλο ὁ ἀγγελιοφόρος.

Τὸ βράδυ, ἔνοιωθε σὲ τέτοιο σημεῖο ἐξαντλημένον ψυχικὰ τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὴν ἀναμονή, ὥστε ἀποφάσισε νὰ βγῇ λιγάκι ἔξω. Μπροστά του ἀνοιγόταν ἕνας ἀνηφορικὸς δρόμος καί, παίρνοντάς τον, ἀναγκάστηκε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν ἀγορὰ ποὺ ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀγάλματα θεῶν καὶ ἀπὸ ἀνδριάντες Ρωμαίων αὐτοκρατόρων ποὺ τοὺς εἶχαν θεοποιήσει. Ἡ μιὰ πλευρὰ τῆς ἀγορᾶς ἦταν ὁλόκληρη πιασμένη ἀπὸ γαούς, καὶ ἀπὸ πίσω ἐχτίζαν ἕναν καινούργιο, μεγαλύτερο. Οὔτε ἕνα βῆμα δὲν μποροῦσε κανεὶς νὰ κάνῃ δίχως νὰ σκοντάψῃ σ' ἕνα ἱερὸ ἢ σ' ἕνα εἴδωλο! Ὁλόκληρη ἡ Ἀφρικὴ ἀγκομαχοῦσε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τῶν εἰδώλων. Πόσο βάραιναν σ' ὅλο τὸν κόσμο καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους αὐτὲς οἱ ἀπατηλὲς θεότητες! Ἐξ αἰτίας τους ἀνθρώπινα πλάσματα ἦταν ἀναγκασμένα νὰ ζοῦνε σὰν τὰ κτήνη στὰ λατομεῖα τοῦ Σιγοῦ, ἐξ αἰτίας τους ἴσως δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ συγκεντρωθοῦν οἱ ἐπίσκοποι τῆς Νουμιδίας στὴν Κίρτα, καὶ ἴσως ἐξ αἰτίας τους ὁ πιὸ ἀγαπημένος φίλος του, ὁ Καικίλιος, ἔμελλε ν' ἀποτραβηχθῇ ἀπὸ κοντά του καὶ νὰ προδώσῃ τὸ Χριστό.

Ὅταν ὁ Κυπριανὸς γύρισε πίσω, βρῆκε ἐπὶ τέλους, ὡσὰν γιὰ νὰ σκορπιστοῦν ὅλοι οἱ φόβοι του καὶ ὅλες του οἱ ἀνησυχίες, τὸ μήνυμα ποὺ τόσο εἶχε ἀργήσει. Τὸ γράμμα τοῦ Καικίλιου δὲν εἶχε παρὰ μόνο δύο φράσεις: «Ὅλα εἶναι κανονισμένα. Σὲ περιμένω μὲ χαρά».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Ὁ κληρονόμος τῶν βασιλέων τῆς Νουμιδίας.

Χτισμένη ἐπάνω στὸν κυκλώπειο βράχο της, ποὺ τὸν ἐφώτιζε κιόλας ὁ ἥλιος, ἡ Κίρτα ἀναδύονταν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν πρωϊνὴ ὁμίχλη. Ὁ Κυπριανὸς ποὺ εἶχε τὸν ἐλαφρὺ ὕπνο τοῦ ταξιδιώτη, εἶχε ξυπνήσει μὲ τὰ πρῶτα φέγγη τῆς αὐγῆς. Τὸ περιβάλλον ἦταν τόσο ξένο γι' αὐτόν, ὁ διάκοσμος τῆς εὐρύχωρης αἴθουσας τόσο παράξενος γιὰ τὰ μάτια του, ποὺ ὅταν τὰ πρωτάνοιξε δὲν ἤξερε ποῦ βρισκόταν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΙΣΩΠΕΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

7.

«Ἐδῶ γιατρός, καλὸς γιατρὸς
—καυχιέται τὸ βατράχι—
ὁποὺ γιατρεύω στὸ λεπτὸ
κι' ὁποιαν ἀρρώστια λάχει».
Κι' ἡ ἀλεποῦ χαμογελᾶ
καὶ μοναχή της κρένει:
«Μωρὲ γιατρὸς καὶ τοῦτος δῶ
ποὺ διαρκῶς κουτσαίνει!...»

8.

Τὸ θάνατο γιὰ λυτρωτὴ
κάλεσε ἀποσταμένος
γέρος χωριάτης φουκαρᾶς
μὲ ξύλα φορτωμένος.
Κι' ὁ θάνατος τοῦπε: «Παρών!
Τί θέλεις, γέρο; Μίλα!
—Νά... κουβαλήσης σπίτι μου
σὲ φώναξα τὰ ξύλα!...»

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Α. ΤΡΟΒΑΣ

ΑΘΗΝΑ Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΞΕΝΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΡΩ'Γ. Μόλις εἶχ' ἀνοίξει τὰ μάτια μου, στὸ κρεββάτι ἀκέμα, ὅταν εἰσόρμησε στὴ μισοσκότεινη κάμαρά μου ἡ Χαρίκλεια, ἡ ἀδελφή μου, φωνάζοντάς μου μὲ χαρὰ μεγάλη:

— Καλῶς τὰ δέχτηκες! καλῶς τὰ δεχτήκαμε!

— Μπά! ποιὸς ἀγαπημένος μᾶς ἦρθε; ρώτησα νὰ μάθω, ἕτοιμος νὰ χαρῶ κι' ἐγώ...

— *Ποιὰ* νὰ λές! μοῦ ἀποκρίθηκε ἡ ἀδερφή μου, κινώντας πρὸς τὸ κλειστὸ παράθυρο. Εἶναι κόρη, εἶναι ξένη, εἶναι νύφη, εἶναι... ἡ νύφη τοῦ Βορρᾶ! Ὁρίστε, ἰδές την, καμάρωσ' τη!

Μιλώντας, ἄνοιξε τὰ τζάμια τοῦ παράθυρου, ἄνοιξε καὶ τὶς γρίλλιες καὶ μάφησε νὰ ἰδῶ. Μπά, τί ἀπρόοπτο! Τὴ νύχτα εἶχε χιονίσει! Κι' ὅσα κερεμίδια φαίνουνταν ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, τὰ εἶδα νὰ λάμπουν κάτασπρα ἀπὸ τὴ νύφη τοῦ Βοορᾶ!

Χάρηκα: Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, ὄχι ὅσο θὰ χαρόμουν ἂν μᾶς ἔρχόταν κανέν' ἀπὸ τἀγαπημένα μας πρόσωπα ποὺ λείπουν τώρα μακριά. Γιὰ χιόνια εἶμ' ἐγὼ ποὺ τἄχω χειμώνα-καλοκαίρι στό... κεφάλι μου; Ἡ ἀδελφή μου ὅμως ἔκανε σὰ νἄβλεπε τουλάχιστο μιὰ ξενιτεμμένη ἀδελφή της. Τὸ ἴδιο κι' ὅλοι οἱ ἄλλοι στὸ σπίτι, μεγάλοι καὶ μικροί, κι' οἱ μικροὶ περισσότερο. «Χιόνι! χιόνι! φώναζαν οἱ δυὸ ὑπηρετριοῦλες μας. Καὶ τοῦ χρόνου! Θέλετε, κύριε, νὰ σᾶς φέρουμε λιγάκι, νὰ δοκιμάσετε καὶ σεῖς;—Ὄχι, εὐχαριστῶ. Μὰ τί, ἐσεῖς δοκιμάσατε;—Πῶς; κάναμε παγωτό!»

Καὶ μοῦ ἐξήγησαν. Εἶχαν μαζέψει ἀπ' τὴν ταράτσα χιόνι, τὸ εἶχαν βάλει σ' ἕνα πιάτο. εἶχαν ρίξει ἀπὸ πάνω πετιμέζι καὶ... τὸ εἶχαν μοσχοφάει, «βοηθούσης καὶ τῆς ἀδελφῆς μου». Τί τὰ θέλετε! ἡ χαρά, ὅταν πέφτῃ τὸ πρῶτο χιόνι, εἶναι γενική. Αὐτὴ ἡ «ξένη» ποὺ μᾶς ἔρχεται ἀπὸ τόσο μακρυά, γιὰ νὰ μείνῃ τόσο λίγο μαζί μας—καμμιὰ φορά, μόνο λίγες ὧρες—γίνεται καλοδεχτὴ ἀπ' ὅλους. Τὴν κοιτάζουν, τὴ θαυμάζουν, τὴ χαίρουνται, παίζουν μαζί της μὲ χίλιους τρόπους καὶ... τὴν τρῶνε κάνοντάς την παγωτό. Χωριστὰ οἱ χιονάνθρωποι, οἱ χιονοπόλεμοι κι' οἱ χιονοδρομίες μὲ τὰ σκί, ἀπὸ τὰ διασκεδαστικώτερα βέβαια σπὸρ τοῦ χειμώνα...

Ἀλλὰ γιὰ τὰ τελευταῖα αὐτά, τὸ χιόνι πρέπει νὰ εἶναι πολύ, ἐνῶ ἐκεῖνο ποὺ ἔπεσε προχτὲς μέσα στὴν Ἀθήνα ἦταν λιγοστό. Σὲ δυὸ-τρεῖς ὧρες, ὁ ἥλιος ξαναβγῆκε, τὸ ἔλυωσε ὅλο, καὶ τὰ κεραμίδια, ἀπὸ κάτασπρα, ξανάγιναν μαῦρα. (Μόνο τὸ κρύο ἦταν τσουχτερὸ τίς ἀκόλουθες δυὸ-τρεῖς ἡμέρες...) Κι' ὅσοι χάρηκαν ἐκεῖνο τὸ πρωΐ, γρήγορα ἀπογοητεύθηκαν. «Πάει καὶ τὸ χιόνι, ἔλεγαν, τόσο ἦταν...». Τί νὰ γίνῃ! Στὰ κλίματά μας, ποὺ τὰ λένε εὐτυχισμένα, σπάνια τὸ χιόνι εἶναι περισσότερο. Χρονιὲς-χρονιὲς μάλιστα οὔτε καταδέχεται νὰ μπῇ στὴν πόλη, παρὰ στέκεται καὶ τὴ βλέπει ἀπὸ μακρυά, ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν γύρω βουνῶν. Καὶ γιὰ νὰ τὸ χαροῦν, νὰ τὸ ἀπολαύσουν οἱ μικροὶ κι' οἱ μεγάλοι φίλοι του, πρέπει νὰ κάμουν ἐκδρομὴ στὰ περίχωρα...

Καὶ τώρα ἕνα πρόβλημα: Μ' αὐτὸ τὸ λίγο χιόνι, ὁ χειμώνας ξεθύμανε, καὶ δὲν θὰ περιμένουμε πιὰ παρὰ τὴν ἄνοιξη ποὺ προαναγγέλλουν ἀπὸ τώρα οἱ ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές; Ἢ θἄχουμε ἀκόμα κι' ἄλλα, περισσότερα, κατὰ τὴν παροιμία «πίσω ἔρχουνται τὰ κοφτερά»;.. Θὰ ἰδοῦμε.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΝΤΕΚΙΡΤΑ

Μυθιστόρημα ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ. — Μετάφραση ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΥ ΤΕΛΛΟΥ.— Διασκευὴ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ.—Εἰκόνες Λ. ΜΠΕΝΕΤΤ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Μιὰ στιγμὴ εἶπε:

— Δὲν ξανακάθεσθε;

— Νὰ ξανακαθήσω:

— Ναί, καὶ νὰ ξαναρχίσετε.

Ὁ Σαρκανὸ κοίταξε τὸν τραπεζίτη στὰ μάτια. Κατόπι ξαναπῆρε τὸ δικτυωτὸ καὶ τὸ ἐφάρμοσε, μὲ τὸν ἴδιο πάντα τρόπο, καὶ στὶς τελευταῖες ἕξη λέξεις τοῦ κρυπτογραφικοῦ, ἀλλὰ μηχανικά, χωρὶς νἄχῃ συνείδηση τοῦ τί ἔκανε. Κι' ἰδοὺ τὸ ἀπρτέλεσμα:

ς α μ α θ υ ο π α
μ υ ν η μ ο τ ω ρ
π ο τ Σ α μ ι ο τ
ε ι α ν ι ε α λ ο

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἔκαμε στὸ τέλος ὁ Σαρκανό.

Καὶ καταθυμωμένος, πῆρε τὸ χαρτὶ ὅπου εἶχε γράψει διαδοχικὰ ὅλες τὶς ἀκατανόητες λέξεις κι' ἔκαμε νὰ τὸ σχίσῃ.

— Στάσου! τοῦ φώναξε τότε ὁ Σύλλας Τόρονθαλ. Ἥρεμία!

— Καὶ μὲ τὴν ἡρεμία, νομίζετε, μπορεῖ νὰ διαβαστῇ αὐτὸς ὁ γρίφος; εἶπε ὁ Σαρκανό.

— Γράψτε λοιπὸν καὶ τὶς δώδεκα αὐτὲς λέξεις στὴ σειρά! εἶπε ἁπλὰ ὁ τραπεζίτης.

— Μὰ γιατί;

— Μὰ γιὰ νὰ ἰδοῦμε. Ἔτσι, μοῦ ἦρθε μιὰ ἰδέα.

Ὁ Σαρκανὸ ὑπάκουσε. Καὶ σὲ λίγο εἶχε γραμμένη στὸ χαρτί του τὴν ἀκόλουθη σειρά, ὄχι πιὰ λέξεων, ἀλλὰ γραμμάτων — σειρὰ ἀδιάκοπη, χωρὶς κανένα διάστημα πουθενά:

χαζρΞαιραγγυΟςηταισητραξεναυηταιγιολοεμυοθωκησαθγητσεγρεΤνηιοπαετελιετσςαμαθυοπαμυνημοτωρποτΣαμιοτειανιεαλο.

Μόλις γράφτηκε αὐτὴ ἡ σειρά, ὁ Σύλλας Τόρονθαλ ἄρπαξε τὸ χαρτί, τὸ κοίταξε λίγες στιγμὲς κι' ἔβγαλε μιὰ κραυγή. Αὐτὸς ἦταν τώρα ποὺ ἔκανε σὰν τρελλός. Κι' ὁ Σαρκανὸ ἀποροῦσε: Τί ἔπαθε ξαφνικὰ ὁ ἀπαθὴς τραπεζίτης.

— Διαβάστε λοιπόν! φώναξε στὸν Σαρκανό, τείνοντάς του τὸ χαρτί.

— Νὰ διαβάσω; τί;

— Μὰ δὲν βλέπετε πώς, προτοῦ συνθέσουν τὶς λέξεις τους μὲ τὴ βοήθεια τοῦ δικτυωτοῦ, οἱ ἀνταποκριτὲς τοῦ Ματθία Σάντορφ τὶς ἀναποδογύρισαν; Τὸ ἀποκρυπτογράφημα αὐτό, ποὺ καταρτίσαμε μὲ τόσο κόπο, πρέπει νὰ διαβαστῇ ἀνάποδα, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ τέλος!

Ὁ Σαρκανὸ χτύπησε τὸ μέτωπό του. Κι' ἀμέσως, διαβάζοντας ἀπὸ τὸ τέλος, ἄρχισε νὰ σχηματίζῃ τὶς πολὺ εὐνόητες καὶ σημαντικὲς λέξεις: «Ὅλα εἶναι ἕτοιμα. Στὸ πρῶτο μήνυμα ποὺ θὰ μᾶς στεῖλετε ἀπὸ τὴν Τεργέστην...».

Ἔτσι ἔφτασε ὣς τὴν ἀρχή. Ἤξερε πιὰ τὸ «μυστικό», ὅπως τὸ ἤξερε κι' ὁ συνένοχός του. Καὶ μὲ δυσκολία κρύβοντας τὴ μεγάλη του χαρά, ρώτησε:

—Ἀμ' αὐτὰ τὰ πέντε γράμματα στὸ τέλος, Ἐρζὰχ;

—Συνθηματικὴ ὑπογραφή βέβαια, ἀποκρίθηκε ὁ Σύλλας Τόρονθαλ.

—Ἐπιτέλους τοὺς κρατοῦμε!

—Ἡ Ἀστυνομία ὅμως δὲν τοὺς κρατεῖ ἀκόμα.

—Ἄ, αὐτὸ τώρα εἶναι δική μου δουλειά.

— Θὰ ἐνεργήσετε μὲ μεγάλη μυστικότητα, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Μείνετε ἥσυχος. Μόνο ὁ διοικητὴς τῆς Τεργέστης θὰ μάθῃ τὰ ὀνόματα τῶν δύο καλῶν πατριωτῶν, ποὺ θεώρησαν ἱερό τους χρέος νὰ καταδώσουν μιὰ συνωμοσία ἐναντίον τοῦ κράτους.

Ὁ τραπεζίτης ἔκαμε πῶς δὲν κατάλαβε τὴν εἰρωνεία π.ὺ εἶχαν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ κακούργου — ἑνὸς ξένου, ποὺ ἐπρόδιδε τὴ συνωμοσία ἔχι ἀπὸ πατριωτισμὸ παρ' ἀπὸ συμφέρον—κι' εἶπε ψυχρά:

—Ὥστε ἐγὼ δὲν ἔχω πιὰ ν' ἀσχοληθῶ μὲ τίποτα . . .

— Μὲ τίποτ' ἀπολύτως! ἀποκρίθηκε ὁ Σαρκανύ. Ἕνα μόνο κόπο θὰ κάμετε στὸ τέλος: Ὅταν θὰ εἰσπράξετε τὸ μερτικό σας ἀπὸ τὴν ἀμοιβή. Κι' ἐπειδὴ ἔκαμα τοὺς λογαριασμοὺς τοῦ πύργου Ἀρτενάκι, ἐγὼ ξέρω πόση ἐπάνω - κάτω θὰ εἶναι.

— Πόση; ψιθύρισε χωρὶς νὰ θέλῃ ὁ τραπεζίτης.

—Ὡς τρία ἑκατομμύρια τὸ ὅλον. Καλά, ἔ;

Κι' οἱ συνένοχοι χωρίστηκαν.

Τὶς ἀκόλουθες ἡμέρες, ὁ Σαρκανὺ ἐξακολούθησε νὰ πηγαίνῃ στοῦ Λαδίσλαου Ζάθμαρ γιὰ νὰ ποτελειώσῃ τὴν ἐργασία του. Ὁ Ματθίας Σάντορφ ἦταν πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ λογιστὴ ποὺ τοῦ εἶχε συστήσει ὁ τραπεζίτης του, λογάριαζε μάλιστα νὰ τὸν προσλάβῃ ἀργότερα στὴν ὑπηρεσία του ὁριστικά. Μόνο ὁ Μπόρικ, ὁ ὑπηρέτης, δὲν μποροῦσε νὰ διώξῃ τὴ δυσπιστία ποῦ τοῦ εἶχε γεννήσει ἐξαρχῆς ὁ ὡραῖος κι' εὐγενικὸς ἐκεῖνος νέος.

Στὶς 8 Ἰουνίου, ὁ Ματθίας Σάντορφ εἶχε συμφωνήσει μὲ τοὺς φίλους του νὰ ἐξαπολύσῃ τὸ περιμενόμενον σύνθημα, κι' ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶχε φτάσει. Ἀλλὰ στὸ μεταξύ, ὁ Σαρκανὺ κι' ὁ Σύλλας Τέρονθαλ εἶχαν ἐνεργήσει. Καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, στὶς ὀκτώ, ἡ ἀστυνομία τῆς Τεργέστης ἔκαμε αἰφνιδιασμὸ στὸ σπίτι τοῦ Λαδίσλαου Ζάθμαρ. Τὴν ὥρα ἐκείνη ἦταν ἐκεῖ κι' ὁ προδότης ὁ ἴδιος. Κάθε ἀντίσταση ἦταν ἀδύνατη. Καὶ μυστικά, χωρὶς νὰ πάρῃ εἴδηση κανένας, κρατήθηκαν ἀμέσως ὁ Ματθίας Σάντορφ, ὁ Λαδίσλαος Ζάθμαρ, ὁ Στέφανος Μπάθορυ, ὁ Σαρκανὺ—χωρίς, ἐννοεῖται, νὰ διαμαρτυρηθῇ αὐτὸς καθόλου—κι' ὁ Μπόρικ.

Ε'.

Πρίν, κατὰ καὶ μετὰ τὴ δίκη.

Στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ περίμενε μιὰ ταχυδρομικὴ ἅμαξα. Μπῆκαν μέσα ὅλοι, καὶ δυὸ αὐστριακοὶ χωροφύλακες πῆραν θέση κοντά τους. Ὥστε κατὰ τὸ διάστημα αὐτοῦ τοῦ ταξιδιοῦ, δὲν θὰ μποροῦσαν νὰ ταλλάξουν τὴν παραμικρότερη λέξη γιὰ μιὰ κοινὴ συνεννόηση πρὶν νὰ παρουσιασθοῦν στοὺς δικαστές.

Συνοδεία ἀπὸ δώδεκα ἄλλους χωροφύλακες μ' ἕναν ὑπομοίραρχο, παρατάχθηκε ἐμπρός, πίσω καὶ δίπλα στὶς θυρίδες τῆς ἅμαξας, ποὺ μετὰ δέκα λεπτὰ ἄφινε τὴν πόλη. Ὅσο γιὰ τὸν Μπόρικ, αὐτὸς ὁδηγήθηκε ἀπευθείας σὲ μιὰ φυλακὴ τῆς Τεργέστης κι' ἀπομονώθηκε.

Ποῦ ὁδηγοῦσαν τώρα τοὺς ἄλλους;... Σὲ ποιὸ ὀχυρὸ φρούριο θὰ

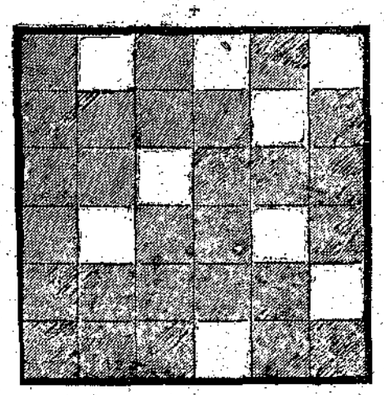

Τὸ Δικευωτό

[Τὰ σκιασμένα τετραγωνίδια εἶναι τὰ κελιά· τὰ λευκὰ εἶναι τὰ κενά, τὰ κρύπια.]

τοὺς ἔκλειναν ἄραγε, ἀφοῦ δὲν τοὺς ἄφησαν κι' αὐτοὺς στὴ φυλακή; Αὐτὸ ἤθελαν πολὺ νὰ μάθουν, μάταια ὅμως προσπάθησαν.

Κατὰ τὶς ἕντεκα, ἡ ἅμαξα στάθηκε, γιὰ νὰλλάξῃ ἄλογα, σ' ἕν' ἀγρόκτημα. Δὲν ἦταν ταχυδρομικὸς σταθμὸς σὰν τοῦ Κάπο'ντ' Ἴστρια, ποὺ θέλησαν, φαίνεται, νὰ τὸν ἀποφύγουν.

Κι' ἡ ἅμαξα σὲ λίγο ξεκίνησε καὶ πάλι. Τὸ σκοτάδι ἦταν βαθύτερο τώρα, γιατὶ πυκνὰ σύννεφα, σπρωγμένα ἀπὸ τὸ δυνατὸ σιρόκο, εἶχαν σκεπάσει ὅλο τὸν οὐρανό. Ἂν καὶ τὰ τζάμια τῶν θυρίδων κατεβάζουνταν κάθε τόσο, γιὰ νὰερίζεται λίγο τὸ ἐσωτερικὸ — οἱ νύχτες τοῦ Ἰουνίου εἶναι ζεστὲς στὴν Ἴστρία—ἦταν ἀδύνατο νὰ διακρίνῃ κανένας ἔξω τὸ παραμικρό. Ὥστε ἡ κατεύθυνση τῆς ταχυδρομικῆς ἅμαξας τοὺς ἔμενε ἄγνωστη. Ἡ προανάκριση, φαίνεται, θὰ γινόταν μὲ ἄκρα μυστικότητα.

Κατὰ τὶς δυὸ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, ἄλλαξαν ἄλογα γιὰ δεύτερη φορά. Ὅπως καὶ τὴν πρώτη, ἡ στάθμευση δὲν ἐβάσταξε περισσότερο ἀπὸ πέντε λεπτά. Ὁ ἀξιωματικὸς εἶπε σιγὰ μερικὲς λέξεις στὸν ἁμαξά, κι' ἡ ἅμαξα ξεκίνησε πάλι μὲ καλπασμό.

Τὶς τρισήμισυ εἶχε ἀρχίσει νὰ χαράζῃ. Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη οἱ χωροφύλακες κατέβασαν τὰ κουρτινάκια τῶν θυρίδων καὶ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ἅμαξας ἔγινε πάλι σκοτάδι. Ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἢ δυὸ ὧρες—ἦταν δύσκολο νὰ λογαριάζεται κι' ὁ χρόνος—στάθηκαν γιὰ τελευταία φορά, νὰλλάξουν ἄλογα, στὸ χωριὸ Βιζινάντα. Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, ὁ δρόμος ἔγινε πολὺ ἀνώμαλος. Τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων χτυποῦσαν σὲ σκληρό, πετρώδικο ἔδαφος, κι' ὁ ἁμαξᾶς δὲν ἔπαυε νὰ τὰ παροτρύνῃ μὲ φωνὲς καὶ κροταλίσματα τοῦ καμτσικιοῦ.

Θάταν ἑννιὰ ἡ ὥρα τὸ πρωΐ, ὅταν ἡ ἅμαξα πῆρε ἐντελῶς ἀλλοιώτικο δρόμο. Ἦταν φανερὸ πῶς τώρα κατηφόριζε πρὸς τὸ Πιζίνο, τὴν πρωτεύουσα τῆς Ἰστρίας. Ἡ πόλη αὐτή, ἂν καὶ βρίσκεται σὲ ἀρκετὸ ὕψος ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θάλασσας, φαίνεται σὰ χωμένη στὸ βάθος μιᾶς κοιλάδας συγκριτικὰ πρὸς τὸ ὄρος Μάζερ καὶ τἄλλα ὑψώματα ποὺ τὴν τριγυρίζουν. Ἔχει κι' ἕνα παλιὸ ὀχυρὸ φρούριο, στὴ μέση μερικῶν νεώτερων κτιρίων ὅπου εἶναι ἐγκαταστημένες οἱ στρατιωτικὲς καὶ διοικητικὲς ὑπηρεσίες. Κὰι στὴν αὐλὴ τοῦ φρουρίου αὐτοῦ, ἢ μᾶλλον τοῦ πύργου, στάθηκε ἡ ταχυδρομικὴ ἅμαξα, τὸ πρωΐ τῆς 9 Ἰουνίου, ὕστερ' ἀπὸ ταξίδι δεκαπέντε ὡρῶν. Ὁ Ματθίας Σάντορφ, οἱ δυὸ του σύντροφοι κι' ὁ Σαρκανὺ πέζεψαν, καὶ λίγα λεπτὰ ἀργότερα βρίσκουνταν φυλακισμένοι, χωριστὰ ὁ καθένας, μέσα σὲ θολωτὰ κελλιά, ἀφοῦ ἀνέβηκαν καμμιὰ πενηνταριὰ σκαλοπάτια. Τοὺς εἶχαν ἀπομονώσει μὲ πᾶσα δυνατὴ αὐστηρότητα.

Ἕνα μόνο πρᾶγμα συλλογίζουνταν τώρα κι' οἱ τρεῖς: πῶς εἶχε ἀνακαλυφθεῖ τὸ μυστικό τους; Ἡ τύχη ἔβαλε τὴν Ἀστυνομία στὰ ἴχνη τους, ἢ κάποιος τοὺς εἶχε προδώσει; Ἀλλὰ ποιός; Ποτὲ δὲν εἶχαν ἐμπιστευθεῖ τὸ παραμικρὸ σὲ κανένα· ποτὲ κανένα χαρτὶ δὲν εἶχε πέσει στὰ χέρια κατασκόπου: ὅλα εἶχαν καταστραφεῖ. Κι' ἐκεῖνοι οἱ ἄγνωστοι ποὺ τοὺς φάνηκε μιὰ φορὰ ποὺ τοὺς ἀκολουθοῦσαν; Ἀλλὰ οὔτε γι' αὐτὸ δὲν εἶχαν καμμιὰ βεβαιότητα. . .

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΙΔΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

Δὲ συμπάθησα ποτὲ τὴ Γραμματική, οὔτε ὡς μαθητὴς οὔτε κατόπι ὡς δάσκαλος.

Στὰ 1880 ἤμουν μαθητὴς τῆς δευτέρας τοῦ ἀλληλοδιδακτικοῦ σχολείου. «Ἀλληλοδιδακτικὸ» λεγόταν τότε τὸ δημοτικὸ σχολεῖο, γιατὶ οἱ μαθηταὶ ***ἐδίδασκον ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους***. Κατὰ τὸ σύστημα αὐτό, ὁ δάσκαλος ἔβαζε τοὺς μεγάλους νὰ διδάσκουν τοὺς πιὸ μικρούς, καὶ στὶς ἀνώτερες τάξεις ἔβαζε τὸν πιὸ καλὸ μαθητὴ νὰ διδάσκῃ ὅλους τοὺς ἄλλους. Ὁ δάσκαλος περιοριζόταν νὰ τηρῇ τὴν τάξη καὶ . . . νὰ δέρνῃ τοὺς ἀμελεῖς καὶ τοὺς ἄτακτους.

Οἱ μαθηταὶ ποὺ δίδασκαν λέγουνταν ***πρωτόσχολοι*** ἢ ***ἑρμηνευταί***. Τὸ ἀξίωμά τους ἦταν σπουδαῖο, γιατὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τιμή, εἶχαν καὶ τὰ τυχερά τους. Οἱ ὑποτακτικοί τους, γιὰ νὰ μὴν τοὺς μαρτυροῦν στὸ δάσκαλο, ὅταν δὲν ἤξεραν τὸ μάθημα ἢ ὅταν ἔκαναν ἀταξίες, τοὺς πήγαιναν πεσκέσια, φροῦτα, ψωμί, κοντύλια, καὶ τὴν ἄνοιξη ξεπεταρόνια.

Θυμοῦμαι μιὰ φορά, μαθητὴς πιὰ τῆς τετάρτης, ἤμουν πρωτόσχολος στὴ δευτέρα. Ἕνας μαθητὴς δὲν ἤξερε νὰ γράψῃ στὴν πλάκα του ἕναν ἀριθμὸ μὲ ἑκατομμύρια, χιλιάδες καὶ μονάδες, καὶ γιὰ νὰ μὴν τὸν μαρτυρήσω, μοῦ χάρισε ἕνα ξεπεταρόνι, ποὺ τὸ εἶχε πιάσει λίγο πρὶν μποῦμε στὸ σχολεῖο. Τὸ δῶρο ἦταν σπουδαῖο, γιατί, γιὰ νὰ πιάσῃς ἕνα ξεπεταρόνι, ἔπρεπε νὰ τρέξῃς τοὐλάχιστο πέντε χιλιόμετρα ὡς που νὰ κουραστοῦν τὰ ἀδύνατα ἀκόμη φτερά του καὶ πέση ἐξαντλημένο στὴ γῆ.

Τὸ ἔχωσα ἐνθουσιασμένος στὴν τσέπη μου, γέμισα τὴν πλάκα τοῦ παιδιοῦ μὲ ἀριθμοὺς καὶ μὲ δισεκατομμύρια ἀκόμη, καὶ ἐξακολούθησα τὴν ὑπηρεσία μου. Ἀλλὰ ἡ τσέπη μου δὲν εἶχε σκέπασμα, καὶ τὸ πουλὶ θεώρησε καλύτερο ν' ἀνακτήσῃ τὴν ἐλευθερία του, ἀφοῦ οἱ πόρτες τῆς φυλακῆς του ἦταν ἀνοιχτές. Βγῆκε λοιπὸν ἔξω μὲ ὅλη του τὴν ἄνεση καὶ πετοῦσε μέσα στὴν τάξη. Ὅταν τὸ εἶδε, ὁ δάσκαλος ἔγινε ἔξω φρενῶν. Γιὰ νὰ σωθῶ, χρειάστηκε νὰ ψευδομαρτυρήσουν ὅλα τὰ παιδιά, πῶς τὸ πουλὶ μπῆκε μέσα ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου καὶ ἔφυγε, χωρὶς νὰ μᾶς ἀφῄσῃ τὴ διεύθυνσή του.

***

Στὰ 1880 λοιπὸν ἤμουν μαθητὴς τῆς δευτέρας. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀπὸ πολὺ ἐνωρὶς μπαίναμε στὴ σοφία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἀπὸ τὴ δευτέρα τοῦ δημοτικοῦ παίρναμε στὰ χέρια μας Γραμματικὴ τῆς ἀρχαίας Ἀττικῆς διαλέκτου, καὶ τὴν ἀποστηθίζαμε. Μοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ δάσκαλος νὰ πάρω τὴ Γραμματική τοῦ Γενναδίου.

Τὸ Ξυλόκαστρο, ἡ πατρίδα μου, ἦταν τότε μικρὸ χωριὸ καὶ δὲν εἶχε βιβλιοπωλεῖο. Παράγγειλε λοιπὸν ὁ πατέρας μου νὰ μᾶς στείλουν τὴ Γραμματικὴ ἀπὸ *μέσα*. Ἔτσι λέγαμε τὴν Κόρινθο, ποὺ ἦταν ἡ πρωτεύουσα τῆς ἐπαρχίας μας. Τότε δὲν ἦταν ἀκόμη σιδηρόδρομος καὶ πηγαίναμε στὴν Κόρινθο μὲ ἅμαξα ἢ μὲ ζῶο ἢ καὶ μὲ τὰ πόδια, κι' ἐπειδὴ ἡ ἀπόσταση ἀπὸ τὸ Ξυλόκαστρο εἶναι σαράντα χιλιόμετρα, τὸ ταξίδι ἦταν πολὺ δύσκολο τότε. Καὶ τὴ λέγαμε «μέσα» τὴ Κόρινθο, γιατὶ γιὰ νὰ πᾶμε ὡς ἐκεῖ, ἔπρεπε νὰ προχωρήσουμε μακριά, μέσα στὰ ἐνδότερα, νὰ ποῦμε, τῆς Ἑλλάδος!...

Σὲ λίγες ἡμέρες ἦρθε ἡ Γραμματικὴ τοῦ Γενναδίου. Μὲ πόση χαρὰ τὴν πῆρα στὰ χέρια μου! Τὴ θυμοῦμαι σὰν νὰ τὴ βλέπω τώρα μπροστά μου. Εἶχε ξώφυλλο κόκκινο, καὶ στὴ μέση του τυπωμένο ἕνα ἀλογοκέφαλο. Τί ἐσήμαινε ἐκεῖνο τὸ ἀλογοκέφαλο δὲν μπορῶ οὔτε τώρα νὰ καταλάβω...

Τὴν ἔδειξα στὸ δάσκαλο. Τὴν πῆρε στὰ χέρια του, καὶ ἀφοῦ ἔκοψε μὲ τὸ δάχτυλό του μερικὰ φύλλα, μοῦ ἔδειξε ἕνα μέρος καὶ μοῦ εἶπε. «Νὰ μάθῃς ἀπ' ἐδῶ ἕως ἐκεῖ», καὶ μοῦ χάραξε μὲ τὸ μεγάλο νύχι του στὸ χαρτὶ τὴν ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος. Ἦταν τὰ ἄρθρα. Αὐτὰ ἔπρεπε νὰ μάθω. Τὰ ἄρθρα ἦταν τυπωμένα ἔτσι στὸ χαρτί:

	Ἑνικὸς	*ἀριθμὸς*	
Ὀν.	*ὁ*	*ἡ*	*τὸ*
Γεν.	*τοῦ*	*τῆς*	*τοῦ*
Δοτ.	*τῷ*	*τῇ*	*τῷ* κλπ.

(Ἀκολουθεῖ) Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΦΤΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΚΑΘΕΝΑ ΜΕ ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Α'.

Νίκαρος ὁ Φαταούλας

6.—Ὁ Νίκαρος, βέβαιος πιὰ πῶς ἡ κυρα-Παγώνα δὲν τὸν ἐπρόσεχε καθόλου, ἀπλώνει ἀκόμα τὸ χέρι του, καὶ διαμιᾶς βουτῷ τὸ δάχτυλό του στὴ γαβαθίτσα μὲ τὴ μαρμελάδα. Τὸ δάχτυλο πῆρε ἀρκετή—νά, σὰν ἕνα κορύδι—κι' ὁ Νίκαρος ὁ Φαταούλας τὴ χώνει ἀμέσως στὸ στόμα του.

—Ἄ!! βγάζει μιὰ δυνατὴ φωνή, χωρὶς νὰ τὸν νοιάζῃ πιὰ οὔτε γιὰ Παγώνα οὔτε γιὰ τίποτα.

Κι' ἀρχίζει νὰ φτύνῃ, νὰ φτύνῃ, τρέχοντας ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ γουρλωμένα μάτια σὰν τρελλός, καὶ γυρεύοντας νερὸ γιὰ νὰ πλύνῃ τὸ στόμα του . . .

Τὸ χαμόγελο τῆς μαγείρισσας γίνεται γέλιο τρανταχτό.

— Πῶς, κύριε Νίκαρε; τοῦ λέει κοροϊδευτικά. Δὲν σᾶς ἀρέσει ἡ παρκετίνη;

—Ἄ, παρκετίνη ἤτανε; κἀνει ὁ Νίκαρος, φτύνοντας ὁλοένα. Κι' ἐγὼ τὴν πῆρα γιὰ μαρμελάδα βερύκοκο!

— Τὸ κατάλαβα, ὅταν σᾶς εἶδα νὰ τὴν κοιτάζετε καὶ νὰ τρέχουν τὰ σάλια σας. Ἀλλὰ σᾶς ἄφησα νὰ τὴ δοκιμάσετε, γιὰ νὰ μάθετε πῶς ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσάφι οὔτε . . . βερύκοκο, καὶ νὰ τιμωρηθῆτε γιὰ τὴ λαιμαργία σας.

Κι' ἀλήθεια, ὁ Νίκαρος εἶχε τιμωρηθεῖ περισσότερο παρ' ἂν τὸν ἔδερναν ἢ τὸν ἔβαζαν φυλακή. Ὧρες εἶχε στὸ στόμα του τὴν ἀηδιαστικὴ γεύσῃ τοῦ κίτρινου κεριοῦ, τοῦ νεφτιοῦ καὶ τῶν ἄλλων συστατικῶν ἐκείνης πάστας, ποὺ τὴν εἶχαν γιὰ νὰ τρίβουν μ' αὐτὴ καὶ νὰ γυαλίζουν τὰ παρκέτα . . . Ἀλλά, καθὼς θὰ ἰδοῦμε, οὔτε αὐτὸ τὸ πάθημα δὲν τοῦ ἔγινε μάθημα τοῦ ἀδιόρθωτου λιχούδη . . .

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Αθήναι, 42 δδὸς Εὐριπίδου
τὴν 2 Φεβρουαρίου 1943

ΘΥΜΙΖΩ πὼς παρατάθηκαν οἱ προθεσμίες ὅλων τῶν περσινῶν Ἐκτάκτων Διαγωνισμῶν (τῶν καλοκαιρινῶν) *μέχρι τέλους Ἀπριλίου ἐ.ἔ.* Ἔτσι ὅσοι δὲν μπόρεσαν τότε, γιὰ ὁποιοδήποτε λόγο, νὰπαντήσουν σ' αὐτοὺς, μποροῦν νὰ τὸ κάμουν τώρα, καὶ μὲ τὴν ἡσυχία τους μάλιστα, ἀφοῦ ἔχουν καιρὸ τρεῖς ὁλόκληρους μῆνες.

Στὸ ἑπόμενο φυλλάδιο θὰ δημοσιευθοῦν τἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 1942, καὶ στὸ μεθεπόμενο θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος γιὰ τὶς Ἀσκήσεις τοῦ 1943. Νὰ ἑτοιμάζεσθε λοιπὸν καὶ μόλις ἰδῆτε τὴν προκήρυξη, νὰ μοῦ στείλετε τὴ Συλλογή σας, γιατὶ ἡ δημοσίευση Ἀσκήσεων ἀπὸ τὶς νέες Συλλογὲς θἀρχίσῃ ἀπὸ τὸ πρῶτο φυλλάδιο τοῦ Ἀπριλίου, καὶ φυσικὰ θὰ παίρνω στὴν ἀρχὴ δυὸ καὶ τρεῖς Ἀσκήσεις ἀπὸ τὶς Συλλογὲς ποὺ θὰ ἔχω λάβει (ἄρα σᾶς συμφέρει νὰ τὶς λάβω τὸ γρηγορώτερο). Στὸ μεταξὺ θὰ δημοσιεύω Ἀσκήσεις ἀπὸ τὶς παλιές, καὶ κατὰ προτίμηση τὶς βραβευμένες.

Σήμερα δὲν δημοσιεύω Σ.Σ.Σ., γιατὶ ἔπρεπε νἀφήνω τόπο γιὰ περισσότερη Ἀλληλογραφία—ἔχω λάβει τόσα γράμματα αὐτὸν τὸν καιρό!—καὶ γιὰ νὰ δημοσιεύσω καὶ κάμποσα ἀπὸ τὰ τελευταίως ἐγκριθέντα ψευδώνυμα—κι' αὐτὸ ἀνάγκη—καθὼς καὶ μερικὲς ἀπορρίψεις. Τί νὰ γίνῃ! ὁ χῶρος μου, βλέπετε, εἶναι λίγος καὶ γιὰ νὰ ἱκανοποιοῦνται ὅλα, πρέπει νὰ μένῃ ἔξω πότε τὸ ἕνα καὶ πότε τὸ ἄλλο...

Μὲ τὴν περσινὴ ἀνωμαλία στὶς συγκοινωνίες, μερικοὶ ἀπὸ τὶς ἐπαρχίες, κι' ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ἀκόμα, δὲν ἔλαβαν πολλὰ ἢ λίγα φυλλάδια τοῦ 1942. Καὶ μοῦ τὰ ζητοῦν. Φυσικά, ὅταν ἔχω, στέλνω. Ἤταν δὲν ἔχω ὅμως;... Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρετε ὅλοι, πὼς πολλὰ φυλλάδια τοῦ περασμένου ἔτους—κι' ἀκριβῶς γιατὶ ἀναγκάσθηκα νὰ τὰ στείλω σὲ πολλοὺς δυὸ φορὲς—ἔχουν ξεφαντληθεῖ. Φανταισθεῖτε πὼς οὔτε πλήρεις τόμους τοῦ 1942 δὲν ἔχω, παρὰ λίγες δεκάδες, ἐκεῖ ποὺ ἄλλοτε ἀποθήκευα ἑκατοντάδες. Καὶ τοῦτο κυρίως γιατὶ ἔγιναν πολλοὶ νέοι συνδρομηταί. ἔπρεπε νὰ τυπώνω πολὺ περισσότερα φυλλάδια, καὶ χαρτὶ δὲν εἶχα... Τὸ συμπέρασμα εἶναι πὼς ὅσοι τοὺς λείπουν, ἀπὸ τὸν τόμο τους τοῦ 1942, φυλλάδια ποὺ δὲν ἔχω πιά—γιατὶ ἀπὸ μερικὰ ἔχω—δὲν θὰ μπορέσουν νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρὰ ὅταν οἱ περιστάσεις θὰ ἐπιτρέψουν νἀνατυπώσω τὰ ἐξαντλημένα.

Αὐτό, *Νεοσμυρναῖε*, κανονίζεται εὔκολα. Ἂν ἡ τριμηνία σου λήγῃ τέλος Φεβρουαρίου καὶ θέλῃς νὰ τὴν κάμῃς νὰ λήξῃ κανονικὰ τέλος Μαρτίου, θὰ ἰδῆς τί ἐπλήρωσες γιὰ Δεκέμβριο - Φεβρουάριο, θἀφαιρέσῃς τί ἀναλογεῖ ἀπὸ Δεκέμβριο, καὶ θὰ συμπληρώσῃς τὸ ὑπόλοιπο ὥστε νὰ γίνῃ δρ. 2.000. Μπορεῖς μάλιστα νὰ πάρῃ μέχρις ὡς νὰ δριοθῇ ἡ συνδρομὴ τῆς Β' τριμηνίας, καὶ νὰ στείλῃς τὸ συμπλήρωμα μὲ τὴν ἀνανέωσή σου, κι' ἔτσι θὰ ἔχῃς πληρώσει ὡς τὸ τέλος Ἰουνίου.—Εἶδα πόσο σοῦ ἄρεσε ἡ ἀρχὴ τοῦ νέου μου τόμου ποὺ «προσωνίζεται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλυτέρους μου ἂν καὶ πολεμικός». Ναί, ἡ «Ἀντεκίρτα» τοῦ Βέρν πρώτη φορά, ὅσο ξέρω, μεταφράζεται ἑλληνικά. Ἔχει γίνει ὅμως, μὲ ἄλλο τίτλο, καὶ κινηματογραφικὴ ταινία ποὺ προβλήθηκε κάποτε καὶ στὴν Ἀθήνα.

Προκομμένη Τεμπέλα, μὲ δικαίωμα 300 δραχμές, κάθε ψευδώνυμο ἐγκρίνεται μιὰ φορὰ γιὰ ὅλο τὸ *χρόνο* κι' ὄχι μόνο γιὰ τὴν τριμηνία. Γιὰ τὴν κατάργηση τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων ἀπὸ τὴ νεοελληνική, εἶπα πὼς εἶναι κάτι λογικό, καὶ καθόλου «ἀχτεθνικό» ἀφοῦ κι' οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔγραφαν χωρὶς πνεύματα καὶ τόνους. Δὲν ἐπιδοκιμάζω ὅμως τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ συστήματος *ἀπὸ τώρα*. Ἐγὼ τουλάχιστο ποτὲ δὲν θὰ βγῶ ἄτονη κι' ἀπνευμάτιστη, ἂν δὲν ἀναγνωριοθῇ πρῶτα τὸ σύστημα ἀπὸ τὸ Κράτος καὶ δὲν εἰσαχθῇ στὸ σχολεῖο, στὰ σχολικὰ βιβλία. Τὸ ἴδιο ἔκαμα καὶ μὲ τὴ δημοτικὴ γλῶσσα. Θεωρητικῶς τὴν ὑποστήριζα ἀνέκαθεν καὶ τὴ μεταχειριζόμουν στὰ ποιήματά μου· ἀλλὰ δὲν τὴ μεταχειρίσθηκα καὶ στὰ παζά, παρὰ μόνο ἀφοῦ τὴν παραδέχθηκε τὸ Κράτος γιὰ τὶς πρῶτες τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ Σχολείου (στ' Ἀναγνωστικά), κι' ἀφοῦ ἐνέκρινε καὶ παζογραφήματα στὴ δημοτικὴ γιὰ τὰ «Νεοελληνικὰ Ἀναγνώσματα» ὅλων τῶν τάξεων τοῦ Γυμνασίου. Ἔτσι, ἂν καὶ γράφουμαι ἐξολοκλήρου στὴ δημοτική, τὸ Κράτος, ἀπὸ τὸ 1932, μ' ἔχει ἐγκρίνει «ὡς ἐλεύθερον ἀναγνώσμα δι' ὅλα τὰ σχολεῖα».

Ἔλαβα καὶ τὸ 6ο φυλλάδιο τοῦ μηχανογραφημένου περιοδικοῦ «*Ἐμπόρου*», ποὺ τὸ βγάζει ὁ Δικηπλασιακὸς Σύλλογος «*Ζωή*». Πολὺ καλό. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ, παιδιά μου! τὰ συλλογικὰ αὐτὰ περιοδικάκια εἶναι τοσο πολλά, ὥστε θὰ μοῦ ἦταν ἀδύνατο νἀναγγέλλω κάθε τους φυλλάδιο. Ἂς μοῦ τὰ στέλνουν, εὐχαριστησή μου νὰ τὰ βλέπω· ἀλλ' ἂς μὴν ἔχουν καὶ τὴν ἀξίωση νὰ γράφω ταχτικά, παρὰ μόνο κάπου-κάπου κι' ὅταν τὸ ἐπιτρέπῃ ὁ χῶρος.

"*Ἀλκη Μύρα*, κακοτυχία βέβαια νὰ περνᾶτε τὰ ὡραιότερά σας χρόνια μέσα σ' ἕνα τόσο φοβερὸ πόλεμο, ἀλλὰ πιὸ μεγάλη ἴσως εἶναι γιὰ τοὺς ἡλικιωμένους, ποὺ πολλοὶ δὲν θὰ προφτάσουν νὰ ἰδοῦν καλύτερες ἡμέρες, ἐνῷ σεῖς θὰ τὶς ἰδῆτε καὶ θἀσθε ἀκόμα νέοι, παιδιά.., Ὄχι γιὰ τὴν Κυβέλη, ἀλλὰ γιὰ τὴν κόρη της τὴν Ἀλίκη, ὁ κ. Ξενόπουλος διασκεύασε σὰ τετράπρακτο ἔργο τὸ ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημα τῆς de la Brète «Mon oncle et mon curé», μὲ τὸν τίτλο «Ἡ ἐξαδέλφη μου», ποὺ ἐσημείωσε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες. Ἀλλὰ τὸ νεοελληνικὸ θέατρο βρισκόταν τότε ἀκόμα σὲ κάποια ἀκμή, ἐνῷ σήμερα, ὅπως παρατηρεῖς, κατάντησε... μαυραγορίτικο.

Γράμματα τοῦ 1942—κι' ὄχι μόνο τοῦ Δεκέμβρη—ποὺ ἔμειναν γιὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους ἀναπάντητα κι' εἶναι πιὰ πολὺ παλιὰ γιὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσω, ἔχω ἀπὸ τοὺς ἑξῆς: *Σκαραβαῖον*, *Ζωὴν Ἐμαζόνα*, *Σιμοῦν*, *Τριανταφυλλάκι*, *Δρυὸ-Ροδούλαν*, *Φλογέραν*, *Μικρὸν Καλλιτέχνην*, *Γίνον Βούγαν*, *Ἀθηνᾶν Ἐμμ.* *Ἀλίξῃ*, "*Ονειρο τοῦ Βοσπόρου* καὶ *Πεισματάραν*. Τὰ καλά μου αὐτὰ παιδιὰ νὰ ξέρουν πὼς ἔλαβα τὰ γράμματά τους, τὰ διάβασα μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, ἐξετέλεσα ὅσες εἶχαν παραγγελίες, καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράφουν.

Ὡραίας Ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν κι' ἐξῆς: "*Ηρωΐς τοῦ 21* (ναί, αὐτὸ εἶναι τὸ καινούργιο σου ψευδώνυμο κι' ἐλπίζω κι' ἐγὼ «νὰ φανῇς μ' αὐτὸ λιγώτερο τεμπέλα» ἀπ' ὅσο φάνηκες μὲ τὸ παλιό· ἴσα ἴσα ἐπειδὴ λείπουν ὅλα, νομίζω πὼς θὰ μποροῦσες νὰ πῇς ποιὸ ἐπιθύμησες, ποιὸ σοῦ λείπει περισσότερο) *Λογοτέχνης* (εἶναι ἀλήθεια πὼς τὰ ποιήματα τοῦ Καβάφη δὲν ἔχουν μεγάλη μουσικότητα, ἔχουν ὅμως τόσα ἄλλα προτερήματα, ὥστε τὸ μειονέκτημα ἐκεῖνο νὰ παραβλέπεται· μὲ τἄλλα ποὺ γράφεις συμφωνῶ· διαβάζω τὰ συγχαρητήριά σου στὸ *Ἔθνικὸν Ἰδεώδες*, γιὰ τὴν «ἔξοχα γραμμένη» ἀπάντησή του στὴν «46 Κυριακή») *Κίρκη* (ἀ, ναί, ὁ Δροσίνης εἶναι τὸ ἀντίθετο τοῦ Καβάφη, ἔχει μουσικότητα καὶ χάρη πολλὴ· δὲν εἶναι ὅμως καὶ τόσο βαθύς, οὔτε ὅσο ὁ Καβάφης, οὔτε ὅσο ὁ Παλαμᾶς· τὸ λέει κι' ὁ ἴδιος σ' ἕνα ποίημά του στὸν Παλαμᾶ: «γιὰ σένα εἶναι τὰ δαφνόκλαδα - λίγο θυμάρι τοῦ βουνοῦ γιὰ μένα φτάνει»· χαίρω πολὺ ποὺ ἀποφάσισες νὰ μοῦ γράψῃς συχνά) *Γιὸς τοῦ Ψηλορείτη* (πραγματικώς, πολὺ διαλεχτὰ τὰ βιβλία τῆς βιβλιοθήκης σου, μὰ καὶ τὰ Διαπλασόπουλα ποὺ ἀλληλογραφεῖς τώρα, βλέπω, πλουτίζεις καὶ τὴ σειρά σου τὸν Τόμον μου μὲ τὴ δωρεὰ τῶν ἀξιωματικῶν συναδέλφων τοῦ πατέρα σου, ποὺ μιὰ φορὰ ἦταν κι' αὐτοὶ Διαπλασόπουλα..) *Πρόμαχος τῆς Διαπλάσεως* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα· συγχαρητήρια γιὰ τὸν βαθμὸ 18 % ποὺ εἶναι κι' ὁ μεγαλύτερος ποὺ δόθηκε φέτος, ὄχι μόνο στὴν τάξη σου, παρὰ σ' ὅλο τὸ Κολλέγιο· χαριτωμένα καὶ τὰ δυὸ «χιουμοριστικὰ» κομμάτια ποὺ μοῦ στέλνεις γιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας· δυστυχῶς, τοῦ συντομώτερου τὸ θέμα εἶναι ἀκατάλληλο—δὲν ἐπιτρέπεται ἡ δημοσίευση τέτοιων ἐντυπώσεων—καὶ τὸ ἄλλο ὑπερβαίνει πολὺ τὴ μισὴ στήλη κι' οὔτε συντομεύεται ἀζημίως· γράφε λοιπὸν καὶ στεῖλε κανένʼ ἄλλο, πιὸ σύντομο καὶ πιὸ ἀνώδυνο) *Σύλλας* (μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση διάβασα ὁ κ. Φαῖδων τὸ γράμμα ποὺ τοῦ ἀπεύθυνες, καὶ σὲ συγχαίρει ποὺ παρακολουθεῖς μὲ τόσο ἐνδιαφέρον· μὰ καὶ μὲ τόση γνῶση, τὰ καλλιτεχνικὰ αὐτὰ ζητήματα· ὡστόσο, κομμιὰ φορά, καὶ δυὸ καλοὶ κριτικοὶ μποραῖ νὰ γράφουν ἀντίθετα γιὰ ἕνα ἔργο, γιατὶ ὁ ἕνας τὸ παίρνει ἀπὸ μιὰ πλευρὰ κι' ὁ ἄλλος ἀπὸ ἄλλη) *Σάνθος* (πολὺ ὡραία ἡ διήγηση τῆς πρώτης σου γνωριμιᾶς μὲ μένα· ἂν ἦταν πιὸ σύντομη, θὰ μποροῦσα νὰ δημοσιευθῇ καὶ στὴ Σελίδα·) *Ἕλληνας* (κατέβαλα μεγάλες προσπάθειες κι' ὑποσβήθηκα σὲ μεγάλες θυσίες, γιὰ νὰ κανονίσω τὸ τύπωμα καὶ τὴ διεκπεραίωση τοῦ φυλλαδίου, καὶ γενικὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ γραφείου· ἂν δὲν παρουσιασθοῦν ἐμπόδια σὰν τὰ περσινά, κανένα παράπονο δὲν θἀχῃ κανένας, οὔτε Θεσσαλονικιώτης οὔτε ἄλλος· ἂν τυχὸν ὅμως παρουσιασθοῦν - δὲν τὸ ξέρω—τί θὰ ὠφελοῦσε τὸ ἀεροπορικὸ ταχυδρομεῖο; περιττὸ καὶ τώρα, περιττὸ καὶ τότε ὅσο γιὰ κάνω προτίμηση στὰ γράμματα ποὺ μοῦ ἔρχουνται ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, μὰ κι' ἀπὸ ἄλλα πιὸ μακρινὰ μέρη, κι' αὐτὴ τὴν κάνω: τοὺς ἀπαντῶ ὅσο κι' ἂν παλιώνουν· ἔλαβα καὶ τὸ δεύτερο γράμμα σου· δὲν μοῦ λές ὅμως ποιό φυλλάδιο ἐλάβατε δυὸ φορὲς καὶ ποιὸ σᾶς λείπει).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Πρόμαχος τῆς Διαπλάσεως, ἀ. (ΣΖ). Τρελλὴ Μπαλαρίνα, κ. (ΕΠ). Ἰωνικὸς Ἀστήρ, ἀ. (ΑΚ) Γαλάζιο Τριαντάφυλλο, κ. (ΗΖ) Βασίλισσα τῶν Ἀγρῶν, κ. (ΜΖ) Κορίτσι Χιοῦμορ, κ. (ΑΜ) Καγκουρώ, ἀ. (ΑΜ) Χρυσὸς Ἄνθρωπος, ἀ. (ΓΚ) Γαλάζια Ἀνεμώνη, κ. (ΞΖ) Πριγκήπισσα τῶν Ψευδωνύμων, κ. (ΖΣ) Σύλλογος Δόξα Ἑλλάς. Γαλανὸς Ἱππότης, ἀ. (ΚΣ) Συρκούφ, ἀ. (ΑΝ) Ἄστρο τῆς Ἑλλάδος, κ. (ΜΒ) Χρυσῆ Βροχή, κ. (ΤΤ) Δημοσιογραφίνα, κ. (ΜΤ) Ἄλμπουρο, ἀ. (ΓΙ) Ξανθὸ Ναυτάκι, ἀ. (ΓΠ) Κωφάλαλος Τηλεφωνήτρια, κ. (ΜΠ) Ἀλέξανδρος Ὑψηλάντης, ἀ. (ΑΠ) Φλοῖσβος τοῦ Σαρωνικοῦ, ἀ. (ΣΚ) Νεράϊδα τοῦ Σαρωνικοῦ, κ. (ΜΣ) Φαραώ, ἀ. (ΣΑ) Σύλλογος Ζωῆ. Ξάνθος, ἀ. (ΣΕ). Συγγραφεὺς τῆς Τέχνης, ἀ. (ΑΠ) Τετραπέρατος, ἀ. (ΣΜ) Μυστηριώδης Ντέτεκτιβ, ἀ. (ΚΟ) Φραντζόλα τῆς Μπύρας, κ. (ΑΜ) Λευκὸς Μενεξές κ. (ΜΚ) Δάκρυ Χαρᾶς, κ. (ΣΚ) Βασίλισσα τῶν Ἱππότων, κ. (ΣΝ) Μαϊστράλι, κ. (ΑΙ) Νευρόσπαστο, κ. (ΒΝ) Δείλιασμα, κ. (ΑΒ) Γαλάζιο Σκουφάκι, κ (ΑΤ) Δόξα Ἡρώων, κ. (ΜΚ) Σολωμός, ἀ. (ΣΗ) Ἀκρογιαλίτης, ἀ. (ΣΓ) Ἀπολογητής, ἀ. (ΣΠ) Πρώης Ἠλινός, ἀ. (ΧΝ) Ἀσκραῖος, ἀ. (ΙΜ) Θλιμμένη Μαρκησία, κ. (ΠΤ) Ροδανθοῦσα, κ. (ΡΔ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Στέφανος Μυρσίνης, κ. Λυσί(α)ς, ἀ. Μάσκα, ἀ. Αἴγλη, κ. Σμίλη, κ. Ἄστρον τῆς Ἀνατολῆς, κ. Φιλοπόμην, κ. Ἀνεμώνη τοῦ Βουνοῦ, κ. Κεραμίδα, κ. Πεισματάρης, ἀ. Ναΐς, κ. Ἀφρόκρινο, κ. Φλύαρος, ἀ. Φαληριώτης, ἀ. Νεφέλη, κ. Χρυσαφένια, κ. Ἰουδήθ, κ. Λευκὸς Πρίγκηψ, ἀ. Λευκαδιτοπούλα, κ. Κυρὰ τῆς Θάλασσας, κ. Ἀστραία, κ. Στριγγλίτσα, κ. Ἀγριογατίτσα, κ. Φουντοτσάρουχο, ἀ. Τριανταφυλλάκι, κ. Ζωόφιλος, κ. Λουλουδένια, κ. Καφετζῆς, ἀ. Ἀκρίτας, ἀ. Διαβατάρικο Πουλί, κ. Βερβένα, κ. Χρυσῆ Πεταλουδίτσα, κ. Δάκρυνη, κ. Πληγωμένος Ἱππότης, ἀ. Ἠλιόχαρη, κ. Ἀελλώ, κ. Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, ἀ. Γαλήνη, κ. Ματωμένος Ἱππότης, ἀ. Μικρὸς Φιλόσοφος, ἀ. Γραμματοσυλλέκτης, ἀ. Φιλελεύθερη, κ. Ἀδάμαστον Πνεῦμα, κ. Ἄσβεστη Φλόγα, ἀ. Ἄκαμπτη Λόγχη, ἀ. Πύρινη Γλῶσσα, ἀ. Ἀνοιξιάτικο Τριαντάφυλλο, κ. Σωκράτης, ἀ. Σουρῆς, ἀ. Θλιμμένος Ἱππότης, ἀ. Βασίλισσα τοῦ Νότου, κ. Ἀητὸς τῆς Ἠπείρου ἀ. Προυσαεύς, ἀ. Γιάννης Ἀγιάννης, ἀ. Μαΐστρος, ἀ. Κόκκινο Γιασεμί, κ. Τσιγγάνικη Ὀμορφιά, κ. Δημητρία Ἠγερινή, ἀ. Ἠλέκτρα, κ. Φαρμάκι, κ. Ἀρετούσα, κ. Ἀλεπουδίτσα, κ. Κίρκη κ. Ἀργώ, κ. Μικρὸς Ἱππότης, ἀ. Μπουμπουκάκι, κ. Μικρὴ Λαίδη, κ. Φτέρη, κ. Φιλοτελιστής, ἀ. Ζεὺς τῆς Δωδώνης, ἀ. Κρινούλα κ. Γκάλικ, ἀ. Τσαπατσούλης, ἀ. Τσούπρα, κ. Μύρτω - Τρίλλη, κ. Μενεξεδένια Δύσις, κ. Φίλος τοῦ Βιβλίου.

ΔΑ ΤΗΝ Σ.Σ.Σ.

Ἀπορρίπτονται ὡς ἐκτεινῆ, παράκαιρα, ἄτεχνα ἢ ἀκατάλληλα: «Ψυχραιμία» τῆς *Μύρτας Τρίλλη*.—«Ἀχ νὰ μποροῦσα» τοῦ *Λογοτέχνη*.—«Ἡ Ἀθήνα καὶ τὸ Φεγγάρι» τοῦ *Σύλλα*.—«Τὸ μυστικὸ τῆς Σφίγγας» τοῦ *Ἰδομενέα*.—«Ἕνα ρόζ τριαντάφυλλο» τῆς *Ἀθηνᾶς Ἀλίξῃ*.—«Νύχτα» τ. *Θλιμμένου Ἱππότη*.—«Τὸ τραγούδι τῶν ξωτικῶν» τ. *Κακομούτσουνο Κηνάρι*.—«Ἡ γαλήνη» κὰι «Ὁ πεινασμένος ἀράπης» τοῦ *Ἐλαφάκι*.—«Ἡ στέρνη χαρὰ» τοῦ *Ζέφυρου*. (μόνο δικά σας κομμάτια νὰ στέλνετε).—«Φθινόπωρο» τοῦ *Σίφουνα*.—Δύο κομμάτια τοῦ *Ἀεροδιάλυτου*.—«Χενόπωρο» τ. *Μελλ. Ναυάρχου*.—«Ἡ στοιχειωμένη βρύση» τ. *Ψυχῆς τ. Δάσους*.—«Ὁ χειμώνας» καὶ «Τὸ ναυτάκι» τ. *Ἱππάμενου Ἀετοῦ*.—«Μὲ τὸ φεγγάρι» τ. *Ἀτρωτου*,—«Ἕνας τέλειος ἄνθρωπος» καὶ «Γαλήνη» τ. *Ρόδη Πορφύρα*.—«Ἡ πρώτη ζωὴ» τ. *Νηρέα*.—«Τὸ μπιμπελὸ» τ. *Δούκισσας*.—«Λίγο γαλάζιο» τ. *Εὔθυμου*.—«Ἕνα πρωϊνὸ» τ. *Καϊδεμένου*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Φραντζόλα τῆς Μπύρας* (τὸ ψευδώνυμό σου ἐνεκρίθη, κι' ἂν ἄργησε ὡς τώρα νὰ δημοσιευθῇ, εἶναι γιατὶ ἔχω, βλέπεις, πολλὰ καὶ κάθε φορὰ δημοσιεύω ἀπὸ λίγα, ὅσα χωροῦν·) *Μαρίκαν Κ. Χαρετάκη* (χαίρω ποὺ περνᾶς καλὰ στὴ νέα σου διαμονή· χαιρετισμοὺς ἀπ' ὅλους· γράφε μου·) *Αὐδίαν Σέρβου* (ἐστειλα 38 - 40 πρὸς τὸ παρὸν ὄχι·) *Μυρέλλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐγγραφῇ κι' ὁ νέος, πρέπει νὰ στείλῃς ἄλλες δυὸ χιλιάδες·) *Κορίτσι Χιοῦμορ* (ἐξετέλεσα, εὐχαριστῶ·) *Ἀφελῆ Ἑλληνοπούλαν* (εὐχαριστῶ πολὺ· δὲν πειράζει, φτάνει νὰ μοῦ γράψῃς φέτος συχνότερα·) *Δάφνιν Εὐρωπαῖον* (σοῦ ἐνεκρίθη·) *Ρεβίκαν Χατζηλουκᾶ* (στὸ γράμμα σου δὲν ὑπῆρχαν οἱ 40 δραχμὲς ποὺ λές· ὥστε γιὰ ψευδώνυμο θὰ μοῦ στείλῃς 800 δρ.—τόσο εἶναι τὸ δικαίωμα ἐγκρίσεως—καὶ θὰ μοῦ ξαναγράψῃς τὰ ψευδώνυμα ποὺ θέλεις, ἐκτὸς τοῦ πρώτου ποὺ εἶναι ξενικὸ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ ἐγκριθῇ γιὰ τὴ Σελίδα μπορεῖς νὰ στείλῃς κομμάτια κι' ἀπὸ τὰ τρία αὐτὰ εἴδη ποὺ λές· μόνο ἀντιγραμμένα ἀπαγορεύονται·) *Ἰωάννην Ν. Νασούφην* (τὰ φυλλάδια αὐτὰ ἔχουν ἐξαντληθεῖ·) *Ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο*, *Ἀπεραθιτάκι* καὶ *Ἔνδοξον 21* τῆς «*Προοδευτικῆς Ἑλλάδος*», *Κίτρινην Ἀράχνην*, *Γεώργιον Φείκαν*, Σύλλογον «*Καλλιτέχνες*», *Γλυκὸ Χαμόγελο*, *Μουσίτσαν*, *Νηρέα*, *Αἰὲν Ἀριστεύειν*, Σύλλογον «*Τέχνη*» καὶ παράρτημά του «*Φανός*», *Ροζελάντια* καὶ *Πρόμαχον τῆς Ἐλευθερίας* ἐκ μέρους τοῦ «*Περισκοπίου*». *Νύφην τοῦ Θερμαϊκοῦ*, *Ζουμπουλένιαν*, *Ντζίνον Ζηριώτην* (ὁ κ. Σ. σᾶς εὐχαριστεῖ θερμότατα).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 299ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκτοὶ μέχρι τῆς 6 Ἀπριλίου.

51. Λεξίγριφος

Ἔχει· δὰ πού κυνηγοῦσε
Ἡ τοξεύτρα μας θεά,
Λούλουδο μοσχοβολοῦσε
Καὶ τὸ πῆρε συντροφιά.
Ἀλλ' ἀμέσως—τί μυστήριο!—
Χάθη κι' ἔγινε ἀκρωτήριο.

Μαχαρανὴ

52. Μεταγραμματισμὸς

Ἂν Ι τοῦ βάλω ἀντὶ τοῦ Α,
Αὐτὸ τοῦ φτάνει μοναχά,
Κάτοικος χώρας ποὺ τὸν εἶχα
Καὶ γείτονά μου ἐδῶ - κοντά,
Νὰ καταντήσῃ ἁπλῆ... τρίχα!

Μαχαρανὴ

53. Αἴνιγμα

Τόχετε φάει ὅλοι σας •
Μπορῶ νὰ τὸρκιστῶ·
Μὰ οὔτε ὦμὸ δὲν τρώγεται,
Οὔτε βραστὸ ἢ ψητό.

(Παλαιόν) Λευκὼς Ἄγγελος

54. Πυραμὶς

```
      +          =Σύμφωνον.
    * + *        =Μέλος τ. προσώπ.
  * * + * *      =Ἔγκλημα.
* * * + * * *    =Ἀρχ. στρατηγός.
* * * * + * * * *=Ἀρχαῖος βασιλεύς, ἐχθρὸς ἡμιθέου ἥρωος.—Οἱ σταυροὶ καθέτως ἄλλος βασιλεὺς ἀρχαιότατος.
```

Ἔβερεστ

55. Κρυπτογραφικὸν

12324456	=Ἀρχαῖος βασιλεύς.
23226656	=Ποταμὸς τ. Ἑλλάδος.
32456	=Ζωϊκὴ οὐσία
4256	=Πάπας.
5126	=Ἑρπετόν.
65352	=Ἀρχαία πόλις.

Δωδωναῖος

56. Διπλὸ Κεφάλι

Δανικός, *Ρίον*, *ὦτα*, *ἀπών*, *σός*, "*Εβρος*.

Εἰς τὰς λέξεις αὐτὰς νὰ προστεθῇ ἀπὸ ἓν γράμμα ὡς κεφαλή, καὶ νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, τἀρχικὰ τῶν ὁποίων νἀποτελοῦν πέλαγος.

Μαρία Σπυροπούλου

57. Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικὰ των νἀποτελοῦν ἔπαρχίαν τῆς Γιουγκοσλαυΐας: *ταχύτης*, *φιλόπονος*, *δυνατά*, *ζεγίθ*, *πορθμός*, *ἁμαρτωλός*.

Ἄρης

58. Φωνηεντόλιπον

νν - μμν - π

Δωδωναῖος

59 Γρίφος

ὅλη	Κρῆτας
Ἄδεν ἢ ναί: τ'	οὖς
	Ἀγνὴ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 30 καὶ 31

221. Ὅρασις (ὥρα, σῦς).—222. Ποινετικὸς - ποντικός.—223. Ἀθῆναι - ἄνθη, ἴα.—224.

ΘΕΡΜΑΣΤΡΑ	225. ΠΕΛΙΑΣ ('Ελλάς, λεπίς, ἴασπις, Ἀπις, σελίς). — 226. ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ (ΧΡύσης, ΟΝόμα, ΟΥρανία, ΦΕιδίας, Ἴλας, ΟΥράλια).—227. Νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.—228. *Ζῆσε*, *Μάη μου*, *νὰ φᾷς τριφύλλι* (ζι σὲ μα, η μ' ου, Νάφ, Ἄστρι, Φιλί).
ΕΑΠΙΝ	
ΑΡΑΜΝΟΥΣΙΑ	
ΜΝΡΑΧ	
ΑΠΟΡΡΙΜΜΑ	
ΣΥΙΕΡ	
ΤΙΣΑΜΕΝΟΣ	
ΡΙΜΟΙ	
ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ	

229. Τόκιον (τό, κίων ἢ κύων).—230. Ἀντάρης (ἄν, τῶ, ρίς).—231. Ἰρλανδία - Ἰσλανδία.—232.

ΜΝΑ	233. ΠΑΡΙΣ ('Ασπασία, Ράς, Ἴρις, σάρισσα).—
ΝΗΜΛ	234. ΧΑΡΩΝ - ΑΓΑΠΗ-
ΑΜΛΕΤ	ΡΟΔΟΣ ('ΑνάΧΑΡσις
ΑΕΤΟΣ	πΑΓΟς, ἀΡΑΔα, νΩΠΟς,
ΤΟΜΗ	ἀρΝΗΣσις).—235. Ὅπερ
ΣΗΣ	ἔδει δεῖξαι. — 236. *Ἂν εἶσαι ἔξυπνος λύσε με* (αν εἰς ε, ξξ ὕπνος, λι σὲ με).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι: Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλον. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα, δρ. 200. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 20 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 30 δρ. μὲ παχέα καὶ 40 δρ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 50.

[ΜΓ - 116]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΧΑΡΑΥΓΗ»
Ἀθήνα 1941.

Μπαίνοντας στὸν τρίτο μας ὁλόφωτο διαπλασιακὸ χρόνο, χαιρετᾶμε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὸ διαπλασόκοσμο. Συνεχίζουμε τὴ λαμπρὴ ἐσωτερική δράση μας πετυχαίνοντες ἔτσι τὴν ἀνάπτυξη τῆς φιλίας, τὴν πνευματικὴ ὠθηση, τὴν ψυχαγωγικὴ βιβλιοθήκη, φιλοταλισμό, θέατρο κλπ. Οἱ διευθύνσεις μας εἶναι: ***Κεντρικοῦ***, Γ. Κωστόπουλον, Πειραιῶς 57. Α, Ἀθήνα, ***3ου Παραρτήματος*** (Ἀκρόπολης) Α. Σταυρόπουλον, Προπυλαίων 20. ***3ου Παραρτήματος*** (Καλλιθέας) Ν. Γεωργιάδου, Ἑσπερίδων 105. ***4ου Παραρτήματος*** (Θεσσαλονίκης) Κ. Χατζηπαρασκευᾶν, Δελφῶν 37. Στὸ ἑπόμενο ἡ σύνθεσή μας.

[ΜΓ - 117]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ»
Νέα σύνθεση (μετὰ ἀπὸ παραίτηση τοῦ ***Νίλς***):
Πρόεδρος: ***Ροζελάντια***
Γραμματέας: ***Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας***
Ταμίας: ***Αἰὲν Ἀριστεύειν***
Μέλη: Ἐπίτιμα, ***Ἰάσων***, Ταχτικά, ***Βιολέττα***, ***Νηρεύς***, ***Νίλς***, Ἀντεπιστέλλοντα, ***Ἄγις***, ***Φροῦτο***, Ἀρωκά, ***Κίρκη***.

[ΜΓ - 118]

Ἰδεῶδες, Ἀττὲ - Ἱράμ, Παυλίνα, θέλετε νὰ ἀλληλογραφήσουμε;
Γράφετε διευθύνσεις σας μὲ Ἀγγελίες.
Κεραμίδα

[ΜΓ - 119]

Διαπλασόπουλα.
Νᾶμαι κι' ἐγώ, ἀλλήλογραφῶ μόνο μ' ἐκείνους ποὺ τὰ ψευδώνυμά τους ***δὲν*** ἀρχίζουν ἀπὸ σύμφωνο ἢ φωνῆεν.
Χρυσὸς Ἄνθρωπος
τῆς «ΔΟΞΑΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ»

[ΜΓ - 120]

Ἀρίων, Γαβριᾶ, Ἐπίκουρε, Μάϊστρε, θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἐπιτυχία σας στὶς εἰσαγωγικὲς τοῦ Πολυτεχνείου.
Χρυσαυγὴ «Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΓ - 121]

Η ***Ἀλεπουδίτσα*** καὶ ὁ ***Δοὺξ τῆς Σπάρτης*** εὐχόνται στὸν Διαπλασόκοσμο εὐτυχισμένο τὸν καινούργιο χρόνο.

[ΜΓ - 122]

Εὐχαριστίες, ***Γιὲ τοῦ Ψηλορείτη***, κι' εὐχὲς θερμές...
Ντίνος Ζηριώτης

[ΜΓ - 123]

Διαπλασοετιερχόμενοι χαιρετᾶμε μελλοντικοὺς φίλους. ***Μαϊστράλε***, ***Νευρόσπαστο***, ***Βασίλισσα τῶν Ἱππότῶν***, ***Σανθὸς Ἱππότης***.
«Εὐθύμων Νιάτων»

[ΜΓ - 124]

Αλληλογραφῶ μὲ ὅλο τὸ Διαπλασόπουλα - ες 15 ἐτῶν καὶ κάτω. Γράφτε: Παναγ. Βασιλειάδην, Βεραγζέρου 50 Ἀθῆναι, διὰ ***Χρυσὴ Βροχή***.

[ΜΓ - 125]

Χαιρετῶ ὅλους - ες μὲ τ' ἀνθισμένα ***ρόδα*** μου· μὰ προσοχὴ στ' ***ἀγκάθια*** μου!
Ροδανθοῦσα

[ΜΓ - 126]

Συνλαμίτις! ὅσο ***Μπεμπέκος*** ξανθὸς τόσο κι' οἱ ***φοῦντες*** κόκκινες Ἀλληλοπαρηγορηθῆτε διὰ παθήματα...
ΣΥΛΛΑΣ
πρόεδρος ΔΟΞΑΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ

[ΜΓ - 127]

Στὸν τρίτο διαπλασιακὸ χρόνο ἀρχίζω τὴν δράση μου.
Διεύθυνσις Ε.Δόστη, Παλάσκα 5, Χιονᾶτος Γούλος.
Συρκοῦφ

[ΜΓ - 128]

ΠΡΟΣΟΧΗ
Ἱδρύθη σύλλογος
ΖΩΗ ...
... ΖΩΗ
ΖΩΗ ...
... ΖΩΗ

[ΜΓ - 129]

Μυρτὼ - ξέρεις ποιὰ εἶμαι;— Ὀνειροπλάνα, Σίφουνα, Ἀττὲ - Ἱράμ, Νεφερτίτι, Δελφίνι, Φωτεινέ, Ἰδομενέα, Ἀόρατε, Νίνα Κομνήνοῦ Κρικιώτικη φίλη, Ἀλεπουδίτσα, ἀπὸ τὴν Αἴγινα σᾶς στέλνω πρωτοχρονιάτικες εὐχές (Καθυστερημένη) ***Παυλίνα «Νικελαδίτισσα»***

[ΜΓ - 130]

Διαβατάρικο: Ἄραγε ἐξακολουθοῦν τὰ ***πάρτυ σκοπιμότητος*** ἢ κάπως... ***ἐπιπολαιότητος***;!!
Ροδοδάκτυλη - Ἠλέκτρα

[ΜΓ - 131]

ΣΥΛΛΑ, ΓΑΛΑΖΙΑ ΑΝΕΜΩΝΗ
ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ...
ΤΣΙΓΚΟΥΝΗΣ
τῆς «ΔΟΞΑΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ»

[ΜΓ - 132]

Μετονομασία Ἀναγεννήσεως ***Διάλυσις*** Ἀναγεννήσεως
Κυανόλευκο Λάβαρο
«Εὐθύμων Συνεργατῶν»

[ΜΓ - 133]

Ποιὸ Διαπλασόπουλο - ἀλληλογραφεῖ μαζί μου;
Γράψατε: Κο Ἀναστάσιον Κοττάκην. Πάτμου 61. Ἀθήνας (8) διὰ
Ὀνειροπόλον Ποιητὴν

[ΜΓ - 134]

Φιλέρημε, πρέπει κάκοῦς ὅ,τι λέει ἡ ΔΙΔΩ.
Διδώ

[ΜΓ - 135]

ΤΟ ΚΟΥΒΕΝΤΟΛΟΓΙΟ ΜΟΥ
Ἄλμπατρε, ἀπόλυτα ἱκανοποιημένος γιὰ τὴν αὐθόρμητη, δριστικὴ ἀπομάκρυνσή σου ἀπ' τὴν «Τέχνη». ***Στὸν «Πυρσὸ»*** τὸν νεογέννητο κάθε εὐδοκίμηση.
Τό... ἐκλεκτότερο κομμάτι τοῦ 1942!
«Εἶν' συγγραφέας ξακουστὸς καὶ ὁπαδὸς τῆς «Τέχνης» ποιός δὲν τὸν ξέρει ἀπὸ σᾶς; εἶναι ὁ...»
Τό... περήφανο γιὰ τὴν... ἀνθολογία!!!
ΑΛΜΠΟΥΡΟ

[ΜΓ - 136]

Γεμάτη κέφι γιὰ δράση, διανύοντας τὸ δεύτερο διαπλασιακὸ χρόνο στέλλω χαιρετισμοὺς στὸ διαπλασόκοσμο.
Φιλελεύθερη

[ΜΓ - 137]

Κόκκινο Κρίνο, κατάλαβες ποιὰ εἶμαι; Βοσκαροῦτ, «Παίρνω ἀμπάριζα καὶ βγαίνω» ἔ; Ντροπὴ γέρος ἄνθρωπος.
Μύρτω - Τρίλλη

[ΜΓ - 138]

Εἰσερχόμενος εἰς τὸ ἕκτο διαπλασιακὸ μου ἔτος καὶ εἰς τὸ δεύτερο ἔτος τῆς δράσεώς μου, συνεχίζω τὴν ἀνταλλαγὴν Μ.Μ. εἰς τὴν διεύθυνσιν: Χριστόδουλον Λαζαρῆ, Χέϋδεν 16, Ἀθήνα (Κ).
Στέλλω τὰς θερμοτέρας μου εὐχὰς εἰς ὅλο τὸ διαπλασόκοσμο, διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ Νέον ἔτος.
ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ ***πρόεδρος***,
«ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ»
Ἀθηνῶν

[ΜΒ - 139]

Διαγωνισμὸς «Εὐθύμων Συνεργατῶν».
Χαρακτηρισμὸς ἢ σάτυρα (πεζὰ ἢ ἔμμετρα) γιὰ ὁποιοδήποτε Διαπλασόπουλο - α. Συμμετοχὴ πενηντάδραχμος. Προθεσμία τέλος Φεβρουαρίου.
Διεύθυνσις: Ἕλλην Κανέλλου, Ἀριστοτέλους 10, Ἀθῆναι.
Βραβεῖα ἐκλεκτά.

[ΜΓ - 140]

Ἀλκὴ Δόξα, Ὄνειρο τοῦ Βοσπόρου, Ἐξυπνούλη. Γιατὶ δὲν ἀπαντᾶτε; Κάνω ἀνταλλαγὴν Μ.Μ. Ἐξακολουθῶ Ἀλληλογραφίαν. Δ)σις Ρωξόρον Μανθούλην, Κυρίλλου Λουκάρεως 6α, Ἀθῆναι.
Ἱπτάμενος Ἀετὸς

[ΜΓ - 141]

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν Διαπλασόκοσμο, στέλνω τὸν αὐτοκρατορικό μου χαιρετισμὸν εἰς ὅλους - ες.—ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ τοῦ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ.

[ΜΓ - 142]

Διαπλασόπουλα - ες.
Ἕνα τετραδιάκι σας θὰ μ' εὐχαριστοῦσε πολύ. Περιμένω! Διεύθυνσις: Ξένην Ζερβοῦ, Βουλιδίκης 1, Καλλιθέα.
ΓΑΛΑΖΙΑ ΑΝΕΜΩΝΗ
τῆς «ΔΟΞΑΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ»

[ΜΓ - 143]

Ἱδρύθηκε διαπλασιακὸς Σύλλογος, μὲ τ' ὄνομα:
«ΠΥΡΣΟΣ»
Σκοποί: Ἀνάπτυξη τῆς καλλιτεχνίας, καὶ γενικά, κάθε πνευματικοῦ ἐνδιαφέροντος.
Ἀρχαιρεσίες γιὰ τὸ α' ἑξάμηνο τοῦ 1943.
Πρόεδρος: ***Ἠπειρωτάκι***.
Γραμματέας: ***Ἄλμπατρος***.
Ταμίας: ***Ἄτλαντας***.
ΤΜΗΜΑΤΑ
Φιλολογικό: ***Νεοέλληνας***.
Θεατρικό: ***Χρυσὴ Φλόγα***.
Μουσικό: ***Ἐρρίκος***.
Ζωγραφικῆς: ***Θέμις***.
Μορφωτικό: ***Ἠπειρωτάκι***.
Ψυχαγωγίας: ***Πυθία***.
ΜΕΛΗ
Μὴ ρωτᾶς, Πρόας, Ταραχοποιός.
Διεύθυνση: Τίτον Πατρίκιον, Μάρνη 48, Ἀθήνα.
Τηλέφωνο: 55-333.

[ΜΓ - 144]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΕΧΝΗ»
Μάθε τὸν πόνο τὸ γερὸ βουβὸς ἀτὰ δόντια σου ν' ἀλέθῃς
χύνε τῆς λήθης τὸ νερὸ μέσ' τὸ τρελλὸ κρασὶ τῆς μέθης.
ΓΡΥΠΑΡΗΣ
Αὐτὸς εἶναι ὁ δεύτερος διαγωνισμὸς τοῦ Συλλόγου μας. Ζητᾶμε τὸ τετράστιχο αὐτὸ νὰ τὸ ἀναλύσετε, καὶ μαζὶ μὲ 50 δρχ. νὰ τὸ στείλετε ἕως τὶς 21 τοῦ Σεπτέμβρη στὴ διεύθυνση: Νίκον Ψχχαρόπουλον. Ἐπικούρου 19, Ἀθήνα. ***Περιμένουμε ὑποστήριξη ἀπὸ ὅλα τὰ καλὰ διαπλασόπουλα.***
Τὰ βραβεῖα μας θὰναι ἄφταστα. Καὶ πάλι ὑποστηρίξτε.
ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΤΕΧΝΗ»

[ΜΓ - 145]

Η ΤΖΟΚΕΥ—πάντα βέβαια τῆς ΝΙΚΗΣ - ΕΛΛΑΔΟΣ—ξαναμπαίνει καλπάζοντας στὴ κίνηση, ἀπειλώντας νὰ σύντρίψῃ τὸ σύμπαν κάτω ἀπὸ τὶς ὁπλὲς τοῦ ἀλόγου της.

[ΜΓ - 146]

Καλλιτέχνες: Συγχαρητήρια γιὰ τὸ 3ο Μουσικὸ πρωϊνό (ἰδιαίτερα ***Παλιὸ Βιολί***).
Ἀθάνατος Ἑλλάς: Εὐχαριστήρια γιὰ βραβεῖο.
ΓΑΚΙΝΘΟΣ

[ΜΓ - 147]

Θερμὸ χαιρετισμὸ στὸ Διαπλασόκοσμο.
ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΤΗΣ
ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ
ΑΣΚΡΑΙΟΣ
ΑΣΠΡΟ ΓΑΤΑΚΙ
ΕΦΗ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ
ΠΡΩΗΣ ΗΛΙΝΟΣ
ΡΗΓΑΣ ΦΕΡΑΙΟΣ
Καὶ ὅλοι οἱ παραπάνω
τῆς «Τέχνης»

[ΜΓ - 148]

Διαπλασόκοσμε!!!
Ὁ καινούργιος χρόνος ἂς εἶναι χαρούμενος καὶ γεμᾶτος δράση.
Πυθία, ***Χρυσὴ Φλόγα***